

“สอดรู้ สอดเห็น”

เมื่อขึ้นชื่อว่าเป็นเรื่องของ “คนอื่น” ไม่ว่าจะทำอะไร มักเป็นที่อยากรู้อยากเห็นไปซะทุกเรื่องของคน บางจำพวก บางครั้งเป็นความลับ ปิดกันให้มิด หม่อม ! ก็ยังไปสืบหา สืบเสาะมาให้ได้ หลังจากที่ได้อ่านเรื่องของคนอื่นละ จะทำยังไง ขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษย์ มีปากไว้ทำไมครับ ก็ง่าย ๆ พูดต่อสิ แม้าส์มอยส์ สนุกสนาน ขบขัน ผลาญเวลากันไป หากสิ่งที่อ่าน สิ่งที่ได้เห็นเป็นเอกสาร โทรเลข หรือจดหมายซึ่งได้มีการผนึกซองไว้ ป้องกันความรั่วไหลเป็นอย่างดี แต่ถ้ามันห้ามใจไม่ได้ขอแกะนิด ฝึกหน่อย แงะซองดูก็ยังดี อ่านแล้วชุ่มชื่นใจ สบายใจ แล้วแถมยังอุดสำหรับปิดผนึกให้คงสภาพเดิม เสมือนกับไม่มีการเปิดอ่านมาก่อนก็โอเค ไม่มีปัญหา แต่ต้องเป็นการเปิดซองจดหมายที่ระบุถึงตนเท่านั้นนะ หากไปเปิดซองจดหมายของคนอื่นละก็งานเข้า ! เกริ่นซะตั้งนาน เข้าเรื่องเลยละกัน

นายกว้าง สู้รู้ ไม่ต้องบอกก็คงทราบชื่อ-สกุลบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่ารู้ทุกอย่างของชาวบ้าน ตามที่คนทั่วไปมักสรรเสริญว่า “กว้างรู้ โลกรู้” ไม่ได้ตาจะดู หูจะฟัง นายกว้างไม่เป็นสองรองใครเชียวละ แต่เรื่องการไปเล่าแม้าส์มอยส์ต่อหรือไม่ นั่น สุดแท้แต่ความมั่นใจที่นายกว้างจะเอาไปตีได้ วันเกิดเหตุ นายกว้าง สู้รู้เห็นจดหมายจำหน่ายของถึงคุณแยม ผลิตาน (เธอผู้นี้น่ารัก สดใส แถมมีหน้าตาสะสวยเป็นอย่างมาก เรียกว่ามีหนุ่มๆ ในสำนักงานตามชายชนมจีบแทบทุกวัน) ทว่าก่อนเปิดอ่านตาชวาของนายกว้างเกิดกระตุก 2-3 ที แต่ด้วยความอยากรู้ อยากรู้ เห็น ทนไม่ไหวจริง ๆ นายกว้างจึงเปิดอ่านข้อความในซองจดหมายเพียงน้อยนิด แต่ด้วยความซำซองก็รู้ความหมายเนื้อความในจดหมายเป็นอย่างดี ต่อมานางสาวแยม ผลิตานได้เข้าร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีให้ถึงที่สุด นายกว้างให้การภาคเสธ หลังจากพนักงานสอบสวนรวบรวมถ้อยคำสรุปสำนวนเสร็จ ก็ส่งตัวให้พนักงานอัยการเพื่อส่งฟ้อง และพานายกว้าง สู้รู้ไปท้าวระยะสั้นที่ศาลต่อไป

ครั้งถึงวันนัดพิจารณาคดี ในห้องพิจารณาที่เย็นฉ่ำและเงียบสงัด นายกว้างแฉวนพระรอดมาเต็มคอพร้อมเดินยึดดอกอย่างมั่นใจว่า คดีของตนหลุดแน่นอน พร้อมกับบอกทนายว่า เตรียมเลี้ยงหมูกระทะได้เลย (แปลก ๆ โคตรมั่นใจแต่แฉวนพระรอด) ศาลถามจำเลยว่าจะให้การรับสารภาพหรือไม่ จำเลยตอบว่าจะให้การรับสารภาพได้อย่างไร ในเมื่อจำเลยเปิดอ่านข้อความในจดหมายเพียงเล็กน้อย และปิดผนึกของอย่างแนบเนียน ประหนึ่งเหมือนกับไม่เคยผ่านมือบุรุษไปรษณีย์มาก่อน และที่สำคัญจำเลยหาได้นำข้อความที่เสื่อมเสียของนางสาวแยม ผลิตานไปขยายความบอกต่อให้แก่บุคคลที่สามได้รับรู้ รับเห็นแต่ประการใดไม่ จำเลยไม่มีความผิดไม่เข้าข่ายความผิดฐานหมิ่นประมาททั้งหมด (เนื่องจากนายกว้างได้อ่านบทความครั้งที่แล้ว จึงใช้ยกข้อต่อสู้ในชั้นศาล) ขอให้ศาลยกฟ้องโจทก์ และปล่อยตัวจำเลยให้ออกไปกินหมูกระทะกับทนายจำเลยต่อไป

ในที่สุดศาลพิพากษาให้นายกว้าง สู้รู้ ไปสอดรู้สอดเห็นในเรื่องจำในข้อหา “เปิดจดหมาย-โทรเลข-เอกสาร” ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 322 เรื่องนี้สอนให้รู้ว่าการเปิดผนึกอ่าน หรือเอาไปซึ่งจดหมายซึ่งปิดผนึกของผู้อื่น เพื่อล่วงรู้ความลับ และถือได้ว่าทำให้นางสาวพลอยต้องได้รับความเสียหาย (เทียบเคียงคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 159/2480) แม้จะเปิดอ่านเพียงนิดหน่อย แล้วปิดผนึกดั้งเดิมก็เป็นความผิดนะครับ ก็เปรียบเสมือนกับความผิดฐานลักทรัพย์นั่นแหละ เช่น ลักมะม่วง 1 ผล กับ ลักแหวนเพชร 1 วง หรือปลอมเอกสารบางส่วนกับปลอมเอกสารทั้งฉบับขึ้นใหม่ก็ต้องรับโทษเท่ากัน ฉะนั้น อย่าทำ !

สุดท้ายนี้คงต้องยอมรับว่าถ้าไม่มีกฎหมายบัญญัติการกระทำให้เป็นความผิด บ้านเมืองคงวุ่นวายไม่มีความสุข ผากไว้เพียงเท่านี้ สวัสดิ์

หมายเหตุ : ชื่อหรือตัวละครที่ปรากฏในบทความนี้ เป็นเพียงชื่อสมมติที่ยกขึ้นประกอบการเขียนบทความทางกฎหมายเท่านั้น ไม่มีส่วนใดที่ปรากฏขึ้นจริงแต่อย่างใด

ที่มา : ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 322 บัญญัติว่า “ผู้ใดเปิดเผยหรือเอาจดหมาย โทรเลข หรือเอกสารใดๆ ซึ่งปิดผนึกของผู้อื่นไป เพื่อล่วงรู้ข้อความก็ดี เพื่อนำข้อความในจดหมาย โทรเลข หรือเอกสารเช่นว่านั้น ออกเปิดเผยก็ดี ถ้าการกระทำนั้นน่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”